

INFORMACE o CHARTĚ 77

ročník devátý /1986/ - č.1
od 4.prosince 1985 do 7.ledna 1986

str.

Dokument Charty 77/1/86 /Noví mluvčí Charty 77/

2

Sdělení VONS č.493 /Odvolací řízení v tr.věci Petra Cibulky/

2

č.494 /Matej Németh pravomocně odsouzen/

3

č.495 /O kampani za Milana Vlka/

3

č.496 /Postoupení věci Jiřího Devátkého/

4

Dopis kardinála Tomáška redakci časopisu Otázky míru a socialismu

5

Jiří Hájek: Poznámka k ohlasu článku Práva lidu č.1/1985

6

Z materiálů FIDH a AI

7

V čamizdatu nově vyšlo...

8

Krátké správy:

8

Mírová demonstrace mládeže k 5.výročí smrti J.Lennena

11

Rozvoj nezávislého hnutí v NDR

11

František Vodslon píše Vasilu Biňákovu

11

Další reakce na Biňákovu interview pro Der Speigel

12

Petr Cibulka kontra ministerstvo spravedlnosti

12

Informace o Chartě 77 vydává nezávislá redakční skupina signatářů Charty 77

Petr Uhl, Anglická 8, Praha 2 - Vinohrady

Charta 77/1/1986

Dne 7.ledna nastoupili na místo dosavadních mluvčích Charty 77 Jiřího Dienstbiera, Evy Kantůrkové a Petrušky Šustrové mluvčí noví: Martin Palouš, Anna Šabatová a Jan Štern.

Martin Palouš
mluvčí Charty 77
Ječná 7, Praha 2

Anna Šabatová
mluvčí Charty 77
Anglická 8, Praha 2

Jan Štern
mluvčí Charty 77
Bielčická 2846/239
Praha 4-Spořilov

Odstupující mluvčí: Jiří Dienstbier Eva Kantůrková Petruška Šustrová
V Praze dne 7.ledna 1986

Příloha - životopisy nových mluvčích

Martin Palouš se narodil 14.10.1950 v Praze. Po maturitě na střední všeobecně vzdělávací škole v roce 1968 studoval chemii na přírodovědecké fakultě Univerzity Karlovy v Praze, kde získal v roce 1974 titul doktora přírodních věd. V letech 1972-1977 absolvoval také studium filozofie na filozofické fakultě UK. V roce 1976 nastoupil do zaměstnání jako školitel programátorů. Po podpisu Charty 77 toto zaměstnání ztratil. Do roku 1980 pracoval jako topič a uklizeč. Od roku 1980 působí jako programátor výrobního podniku Svatopluk invalidů Meta. Zabývá se zejména filozofií. V samizdatu publikoval několik svých esejů a překladů ze současné filozofické literatury.

Anna Šabatová se narodila 23.6.1951 v Brně v rodině vysokoškolského učitele. Po maturitě na brněnském gymnáziu v roce 1969 studovala na filozofické fakultě Univerzity Jana Evangelisty Purkyně historii a filozofii. Ve 3. ročníku, v listopadu 1971, byla sestoupena spolu se svým otcem Jaroslavem Šabatou, dvěma bratry a sestrou uvězněna a po návratu z vězení už nesměla studia dokončit. V r. 1972 byla v politickém procesu odsouzena ke třem letům ztráty svobody za tzv. podvracení republiky, které mělo spočívat v rozšířování kritických textů a letáků k volbám v roce 1971. V prosinci 1973 byla podmíněně propuštěna. Poté pracovala jako úřednice. Jako matka tří malých dětí je v posledních letech v domácnosti. Od počátku Charty 77 je činná v hnutí za lidská práva. Je také zakládající členkou Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných. V letech 1979-1984, po dobu věznění svého manžela Petra Uhla, vydávala jeho i svým jménem periodikum Informace o Chartě 77.

Jan Štern se narodil 1.11.1924 v rodině sociálně-demokratického národnohospodáře, zastřeleného nacisty v Mauthausenu v roce 1942. Po maturitě v roce 1943 pracoval jako zemědělský dělník, pak byl vězněn v táborech Klein Stein a Osterode, odkud utekl a zúčastnil se Pražského povstání. V letech 1945-48 studoval na filozofické fakultě Univerzity Karlovy filozofii a historii. Zároveň psal do Mladé fronty a Práce, kde byl stálým recenzentem poezie. V roce 1947 se stal redaktorem Tvorby, po jejím zastavení počátkem roku 1952 byl zaměstnán v deníku Práce. Zde se v druhé polovině padesátých let a v sedesátých letech soustředil na problematiku samosprávy a usiloval o samostatnější úlohu odborů při obhajobě zájmů a práv lidí. Jako spisovatel publikoval povídky v Flameni a úvahy v Literárních novinách. Dne 1. září 1969 dostal jako jeden z prvních novinářů výpověď. Pokoušel se uplatnit jako překladatel beletrie, ale byl, s ním zruseny i smlouvy již uzavřené. Od roku 1970 pracoval jako dělník čerpač, později jako technický úředník, nyní je v důchodu.

xxxxx

Sdělení Výboru na obranu nespravedlivě stíhaných, který je čs. ligou pro lidská práva a členem Mezinárodní federace pro lidská práva /FIDH/. Jména a adresy členů VONS byly zveřejněny ve sdělení č. 492, které Info o Ch 77 vydaly v č. 12/1985. Všechna sdělení VONS jsou zasílána Federálnímu shromáždění ČSSR.

Sdělení č. 493 /Odvolací řízení v tr. věci Petra Cibulky/

Dne 15. ledna 1986 v 15 hodin se má v místnosti č. 56 A v budově městského soudu v Praze ve Spálené ulici č. 2 konat veřejné zasedání, v němž senát složený z předsedy JUDr. Jana Rojta a přísedících soudců z povolání JUDr. Zdeněka Bureše a JUDr. Blanka Křípačové má rozhodovat o odvolání Petra Cibulky, jímž se tento signatář Charty 77 a člen VONS domáhá zrušení rozsudku obvodního sou-

du pro Prahu 2, jímž byl shledán vinným trestným činem hanobení rasy, národa a přesvědčení podle § 198 b trestního zákona a odsezen k trestu odňtí svobody v trvání sedmi měsíců v II. nápravě výchovné skupině. Proti rozsudku se odvolal také prokurátor JUDr. František Antoš, který se domáhá uložení trestu při horní hranici sazby /2 roky/ a navíc požaduje pro P. Cibulku ochranný dohled a zákaz pobytu v Praze. O případu jsme podrobně informovali ve sděleních č. 434, 442, 443, 460, 468 a 472.

26.12.1985 Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných, čs. liga pro lidská práva, člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Sdělení č. 494 / Matej Németh přavomocně odsouzen/

Senát krajského soudu v Yořicích za předsednictví JUDr. Jana Popovce v odvolacím řízení dne 30.8.1985 potvrdil rozsudek okresního soudu v Rožňavě, jímž byl katolický kněz Matej Németh odsouzen k odňtí svobody na jeden rok s podmíněným odkladem na dva roky pro přípravu k trestnému činu pobuřování podle § 7/1 k § 100/3a tr. zákona /viz naše sdělení č. 492/. Pouze výrok okresního soudu o zabráni věci byl krajským soudem změněn na trest propadnutí věci.

26.12.1985 Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných, čs. liga pro lidská práva, člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Sdělení č. 495 /0 kampani za Milana Vlka/

Dne 8.II.1985 byl do psychiatrické léčebny v Horních Beřkovicích v okrese Litoměřice převezen z léčebny v Kosmonosích Milan Vlk z Děčína, nar. 10.1.1963, aby se zde podrobil soudem určené psychiatrické ochranné léčbě. Podle usnesení nejvyššího soudu ČSR byla tato léčba specifikována jako protitoxikomanická; Milan Vlk jí je podroben od 12.11., kdy usnesení bylo do léčebny doručeno. Rakouská agentura Katpress, západní tišt a rozhlasové stanice Hlas Ameriky a Svobodná Evropa referovaly minulý měsíc o M. Vlkovi jako o euhájci lidských práv, který byl v minulosti v psychiatrické léčebně proto, že vylepoval protistátní plakáty, podle těchto zpráv je předcházející i současná Vlkova internace zneužitím psychiatrie. V komentáři rozhlasové stanice Hlas Ameriky, který má od rážet názor vlády USA a který byl vysílán 23.11., se uvádělo, že v čs. věznících a psychiatrických léčebnách je nespravedlivě internováno několik desítek lidí, jako příklad byli nevhodně jmenováni evangelický paster Jan Keller, signatář Charty 77 Petr Cibulka, ve skutečnosti jsou oba stíháni na svobodě a Jan Keller ve vězení dosud nikdy nebyl/ a "euhájce lidských práv Milan Vlk", umístěný do psychiatrické léčebny. Svobodná Evropa vysílala i jména lékařů z Kosmonos i Horních Beřkovic. Ti pak začali dostávat anonymní dopisy z Rakouska, NSR a i z Československa. Primářka oddělení v H. Beřkovicích, na němž byl M. Vlk dočasně umístěn, dostala mnoho vulgárních dopisů, v níž jí bylo vyhrožováno zabítím. V dopisech jsou lékaři porovnáváni s dr. Megelem apod.

Celým případem bchom se nesabývali, nebyt těchto útoků na lékaře, kteří vykonávají své povinnosti v souladu se zákonem, lékařskou etikou i obecnou morálkou. I když nás o te nikdo nepožádal, považujeme za nutné zveřejnit na obranu psychiatrů a psychologů některé skutečnosti, prokazované svědectvím mnoha lidí, včetně pracovníků ve zdravotnictví, k nimž máme důvěru /některí z nás je znají dleuhá léta/ a mezi nimiž jsou i signatáři Charty 77. Opíráme se i o několik dopisů, které Milan Vlk napsal v listopadu 1985 z Kosmonos svým známým. Upezornjujeme také na článek Josefa Markovského a Jiřího Rubáše Hra jako život v ústeckém Průboji ze 14.-15.12.1985, který tendenčně vydává Milana Vlka za oběť západní propagandy a čs. politické emigrace, jmenovitě Lenky Škrabánkové /10%/, Jiřího Žípá / z Rakouska a Oty Filipa z Mnichova. K případu Milana Vlka považujeme za nutné se vyjádřit i proto, že většina zpráv o policejní a justiční svévoli v Československu, které jsou zveřejnovány na Západě, čerpá ze sdělení VONS a lidé tedy automaticky spojují každou zprávu z této oblasti se jménem našeho výboru.

O plakátech, které měl Milan Vlk v minulosti vylepovat, se nám nepodařilo nic zjistit. Je však prokázáno, že jako narkoman byl od svých 16 let mnohemkrát léčen - jen v H. Beřkovicích byl devětkrát, z toho několikrát dobrovolně. Byl ta kdy mnohemkrát soudně stíhán, i když ve výkonu trestu odňtí svobody nikdy nebyl. Jeho trestné činy spočívaly ve vylupování lékáren - posledního vlečení do lékárny se dopustil letos na podzim těsně před umístěním do Kosmonos - dále byl zapleten do krádeží a rozšiřování drog. V minulosti předstíral schizofrenii, aby si zajistil legální příslun drog. Drog se na lékařích snaží vymáhat pod

různými pohrůžkami i během současné léčby. Píše si také o ně z léčebny svým známým. Z korespondence Milana Vlka s listopadem t.r.plyne, že má zájem i o Chartu 77, aspon o ni často píše. Popisuje přitom četné návštěvy všech tří současných mluvčích Charty 77 a jejich dalších aktivistů u něj, oběh rozhořerů, úkoly, jimiž byl mluvčími pověřen, a akce, které se chystají. Skutečnost je taková, že Milana Vlka nikdo z mluvčích Charty 77 nebo jejich aktivních signatářů nikdy nenaštívil, ani ho nezná. Vše, co Milan Vlk píše o Chartě 77 a VONS, je lež.

Jsme zapekleni skutečnosti, že někteří lidé, kteří projevují zájem o dodržování lidských práv v Československu, rozšiřují nepodležené, a jak se nyní ukazuje, nepravdivé zprávy o případu Milana Vlka a zneužívání čs.psychiatrie k politické represi. Je ovšem jisté, že československé psychiatrii, stejně jako jakémukoli eberu lidské činnosti v Československu, by bylo možno věnovat řadu kritických studií, v nichž by otázka lidských práv - a to jak pacientů, tak i lékařů, psycholegů a zdravotnického personálu - neměla být pomítnuta. Srovnávat ale československou psychiatrii se sovětskou, uvádět, že je prostředkem k likvidaci politických odpůrců, že je ji všeobecně zneužívána - to je nepravda a ve svých důsledcích terpédrování zápasu za lidská práva v Československu. Škody způsobené kampaní, v níž je čs.psychiatrie označována za nástroj politické represe, mohou být značné a dokonce se tím zvyšuje nebezpečí skutečného zneužívání psychiatrie. Výsledky práce, kterou zde po léta v nelehkých podmínkách vykonáváme, se mohou během krátké doby obrátit vničeč.

Tím netvrďme, že čs.psychiatrie nemůže být zneužito. Takové pokusy i jediné případy jsme zaznamenali, některé byly nejasné, zvláště tam, kde existuje skutečná diagnóza duševního onemocnění. Snažíme se získat vždy maximum informací a nebudeme se rozpákovat vystoupit ve prospěch toho, kde by se stal obětí žá/já takového zneužití, už v zájmu drtivé většiny pozitivních lékařů. Je nám rovněž zřejmé, že existence Státní bezpečnosti a její faktické možnosti, právní stav v této oblasti a celý politický systém vůbec mohou zneužítí psychiatrie umožnit. Jako Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných musíme však práve a spravedlnost hájit vždy a vžude, tedy i u čs.psycholegů a psychiatrů, kteří si te navíc zaslouží pro své často statečné jednání. A pokud jde o naše zahraniční přátele, zdá se nám, že sdělení našeho výberu, zpracovávané na základě listinných materiálů a podrobného přesetřevání jednotlivých případů, poskytuje dostatek podkladů pro obranu obhájců lidských práv v Československu i četných dalších obětí nespravedlivého pronásledování.

28.12.1985 Výber na obranu nespravedlivě stíhaných, čs.liga pro lidská práva, člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Sdělení č.496 /Postoupení věci Jiřího Devátého/

Samedsoudečekresního soudu v Gottwaldově JUDr.Ivan Holík rozhodl dne 5.12. 1985 v hlavním líčení v trestní věci proti Jiřímu Devátému, že se věc postupuje jako přestupek k projednání Městskému národnímu výboru v Gottwaldově. Jiří Devátý je stíhan obžalobou okresního prokurátora pro trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zákona, kterého se měl dopustit tím, že na pracovišti v plaveckém areálu pronášel hrubé výroky na adresu dospěl dvou spolupracovníků, přičemž jednoho z nich uchopil pod krkem a udeřil s ním o zed. Tato obžaloba nebyla při hlavním líčení nijak prokázána, věc však má být posuzována jako přestupek, neboť soud při zjistil, že J.Devátý hovořil zvýšeným hlasem, což "jistě" vyvolalo pozornost několika návštěvníků plaveckého areálu. Podle soudu nelze jeho jednání kvalifikovat ani jako trestný čin ani jako přečin. Usnesení okresního soudu není pravomocné. Okresní prokurátor podal proti němu dne 9.12.1985 stížnost, o níž bude v neveřejném zasedání rozhodovat krajský soud v Brně. Ve stížnosti tvrdí, že jednání J.Devátého je přinejmenším přečinem proti socialistickému soužití a domáhá se, aby napadené usnesení bylo zrušeno a okresnímu soudu uloženo, aby ve věci znova jednal.

Rozhodnutí okresního soudu vítáme. Je však nutné připomenout, že Jiří Devátý byl v souvislosti s konfliktem na pracovišti okamžitě zbaven svého místa a po delší nucené nezaměstnanosti se mu podařilo získat jen dočasně brigádníku práci. Byl také spolu se svým bratrem šikanován při nedávných akcích Státní bezpečnosti v Gottwaldově. O jeho případu jsme informovali ve sděleních č.437,439,448,455,480,492.

2.1.1986 Výber na obranu nespravedlivě stíhaných, čs.liga pro lidská práva, člen Mezinárodní federace pro lidská práva

Dopis kardinála Tomáška redakci časopisu Otázky míru a socialismu

V Praze 2.listopadu 1985

Vážená redakce!

Váš časopis uveřejnil v 9.čísle Otázek míru a socialismu článek Vasila Bejdy "Kam jde Vatikán?", k jehož některým pasážím nemohu jako nejvyšší představitel katolické církve v Československu mlčet.

Ponechávám stranou autorevo hodnocení osobnosti Svatého Otce Jana Pavla II. Velikost jeho osoby a jeho nesmírný kladný vliv na utváření morálního a sociálního profilu světa je celým kulturním světem tak uznávaný, že hodnocením ze strany autora tohoto článku nemůže být jeho velikost dotčena.

Opomíjím i autorovo hodnocení změn v kurii a jejich politického významu, neboť -na rozdíl od p. Bejdy- nepovažuji se v této záležitosti za kompetentního.

Nehodlám se zabývat ani otázkou "politického charakteru náboženství", jak píše p. Bejda, třebaže autor vychází ze zcela nesprávného názoru, že církev nemá právo se vyjadřovat k veřejným otázkám. Naopak, je to její povinnost!

Nebudu se zde zabývat ani "středověkými" -jak píše p. Bejda- "názory na rozvod, přerušení těhotenství a kontrolu porodnosti". Panu Bejdovi pravděpodobně uniklo, že právě nejnovější lékařské výzkumy, obrazově a zvukově dokumentované, ukazují, že i nenarozené dítě je člověk, který se již ve velmi raném stádiu vývoje brání proti lékařskému zákroku, jenž má přivodit jeho smrt, že uhýbá nástrojům. To znamená, že i ve světle a z hlediska současné lékařské vědy je názor církve na prosto správný!

Musím však co nejostřeji protestovat proti oné pasáži článku, v níž se tvrdí, že "imperialistické sály se snaží z katolické církve v Československu udělat jakési potencionální centrum protisocialistické opozice". Cílem církve u nás není nějaké politické opozice, nábrž normální evangelizační a pastorační práce!

Není naši vinou, že do nedávné oslavy 1.100. výročí smrti sv. Metoděje na Velehradě, která měla být čistě náboženskou záležitostí, byly zařazeny některé politicky zmařené projevy ze strany státní správy, která už předtím ve sdělovacích prostředcích se snažila všemožným způsobem udělat z tohoto výročí záležitost politickou. Tato stránka působnosti cyrilometodějské misie měla být podle našeho názoru projednávána na jiném místě a je velká škoda, že se tak -na rozdíl od mnoha zahraničních oslav tohoto výročí- nestale i u nás!

Nejen tato skutečnost usvědčuje p. Bejdu z nesprávnosti jeho tvrzení, že "československý stát se nevměšuje do záležitosti církvi a přísně respektuje jejich vnitřní zásady a normy".

Je dobré známo, že státní orgány zasahují do našich církevních záležitostí, a to do nejmenších potřebností prostřednictvím státního dozoru nad církvemi na úrovni vlády, ministerstva, krajů, okresů a národních výborů.

Tento státní dozor má u nás tak absurdní rozměry, že zasahuje i do osobního, soukromého náboženského života.

Svědčí o tom zásahy proti věřícím, zvláště mladým, proto, že se spolu souběhem scházejí, aby se modlili, zpívali duchovní písni a četli Písmo svaté.

Jsou leccosy souzeni proto, že se provinili proti § 178 trestního zákona -maření dozoru nad církvemi a náboženskými společnostmi.

Pedle naší ústavy z r. 1960 mají však k tomu plné právo, neboť v čl. 32 je stanoveno: "Svoboda vyznání je zaručena. Každý může vyznávat jakoukoli náboženskou víru nebo být bez vyznání i provádět náboženské úkony, pokud to není v rozporu se zákonem."

Kdyby bylo v tomto článku stanoveno, že je "zaručena svoboda kultu", pak by se tato svoboda omezovala na společné náboženské úkony jen v prostorech kultu, tj. na kostely a kaple.

Poněvadž 32.článek naší ústavy zaručuje "svobodu vyznání", není přípustné omezovat tuto svobodu jen na svobodu kultu.

Vládním usnesením ze dne 17.července 1954 byla zrušena evidence náboženského vyznání. Skutečnost je však taková, že státní orgány vedou tuto evidence velmi bděle a pečlivě, a to už od dětského věku.

V odtažnících, které se předkládají uchazečům o pracovní místa, sice není dotaz, jakého vyznání je uchazeč, ale obvykle se musí projevit, jakým způsobem se "vypořádal s náboženskou otázkou".

Často velmi bděle se kontroluje, zdali jednotlivý občan navštěvuje boheslužby. Na tyto otázky pravidelně odpovídají stranickým orgánům tzv. straničtí důvěrníci a dehliziteli.

Mnoho občanů, na které bylo podáno udání pro účast na boheslužbách, si stě-

žují, že museli opustit své pracovní místo, nedostali se na studia nebo byli z nich vyloučeni.

Situace všřících je typická, i pokud jde o tisk. Čl.20 naší ústavy stanoví: "všichni občané mají stejná práva a stejné povinnosti..." Mimo jiné to znamená, že nejen ateisté, ale i věřící mají stejně právo na tisk.

Jaká je však skutečnost? V knihkupectvích je dostatek literatury ateistické, avšak tč.není k dostání ani jedna kniha náboženská. Proč? Ústřední církevní nakladatelství má zřejmě určité omezení, pokud jde o souhlasy k tisku náboženských knih. A pokud je něco povoleno, je náklad tak nízký, že je v nejkratší době rozebrán.

Našim věřícím není lhostejně, e u nás již řadu let -až do roku 1985 - deset diecézí čeká na jmenování biskupů. Sv.Otec je stále připraven k tomu, aby i u nás obsadil všechny diecéze, takže zábrana je někde jinde!

Přesto všechno, že naši ž věřící, kteří tvorí velkou většinu našich občanů, dosud nejsou plně uspokojeni ve svých plně oprávněných náboženských požadavcích, jako občané se snaží obětavě a odpovědně plnit své požadání v našem národním společenství.

A je pro vás i to důležité, že naši věřící, v jednotě s ostatními věřícími všech kontinentů světa, se svými kněžími, s biskupy a nejvyšší hlavou církve se Svatým Otcem Janem Pavlem II. velmi přispívají k zachování vzájemného pořozumění a míru v celém světě tím, že pracují především pro důsledné zachování spravedlnosti a základních lidských práv.

V tom duchu intenzivně pracuje v Římě papežská komise Spravedlnost a mír. Ano, teprve tehdy přestanou závody ve zbrojení, když ve všech státech světa bude důslečně respektována spravedlnost a základní lidská práva, neboť nebudou důvody k sebeobraně a nebudou ani útočné plány.

Proto neustálé psaní o míru a volání po odzbrojení bude teprve tehdy věrohodné, ale také účinné, až ve všech státech světa bděle a vytrvale se bude nejen hlásat ~~na~~ odzbrojení a mír, ale také důsledně se bude dodržovat spravedlnost s respektováním základních lidských práv, a to ve stejné míře pro každého občana.

S pozdravem

František kardinál Tomášek, arcibiskup pražský

xxxxx

Poznámka k ohlasu článku Práva lidu č.l/1985

Už někdy z jara mi někdo poslal výstřížek z Práva lidu vycházejícího v zahraničí. Článek navazoval na informace Speigelu o diskriminaci mého syna v přístupu k vysokoškolskému vzdělání, vedenou /dnes už třetí rok/ protiprávně a nečestnými prostředky evidentně jako "trest" či spíš msta moci za mé postoje od roku 1968. Redakce Práva lidu nesoushlasi s takovými praktikami, v dané situaci jí však na věci vadilo hlavně to, že jsem -v jednání s příslušnými úřady i ve stížnách nejvyšším orgánům státu- přirovnal tento postup k apartheidu. Tomu svědčil například nadpis /"Hájkův apartheid"/ i celý tón článku. /Kromě Práva lidu se nad tímto přirovnáním posastavil s rozherčením také "můj" sledovatel ze Státní bezpečnosti při jednom z výsledků./ Právo lidu mne káralo: prý místo "plýtvání silnými výrazy"-vůči úředním místům a mocenským orgánům- mám radši tiše vyznávat "mea culpa" vůči obětem padesátých let, poněvadž své činnosti na levici sociální demokracie před rokem 1948 i pak v KSC nejsou apoluvinu na jejich utrpení a vůbec na nastolení režimu podobného apartheidu.

Tón, logika i slovník inverktivy připomíhal Stříbrného červený tisk 30.let. Kázání a vyčítání hříchů zase jiné článečky i delší výklady oslavovatelů srpnové intervence 1968, normalizátorů začátku 70.let a snaživců za kampaně proti Chartě v roce 1977. Přiznám se, že mě to nijak nevzrušilo. Uložil jsem výstřížek k těmto druhým projevům zájmu o mou osobu z různých stran.

Vracím-li se k tomu dnes, je to proto, že se nad článečkem mezičím pozastavili jiní - zrovna lidé, kteří svým založením i životními zkušenostmi by se mohli cítit spíše oprávněni vybízet k onomu "mea culpa" - křestané dr.J.Zvěřina a Jan Šimsa. Vyslovil se i Petr Pospíchal, příslušník generace nezatížené zážitky 50. a 60. let, a proto disponované možná k jednoznačným, kategorickým úsudkům. Jejich stanovisko přinesl Infoch. Jsem jim upřímně vděčný za lidská slova o mně i za to, co řekli na adresu těch, kdo někde jinde, daleko od našich skutečností, možná sami uzavřeni v atmosféře exilu a jeho problémů, známkují a škatulkují podle měřítek svých sympatií a averzí lidi u nás doma a poukouší se jim předpisovat dokonce, zda a jak smí čelit nezákoným represím a ši-

kamám noci.

Nerad hovořím o sobě, poněvadž tu je mnoho důležitějších etážek, problémů i úkolů pro nás všechny. Vyslovili-li se uvedení přátelé k mé osobě, chci odpovědět: neuhýbám před přímo a věcnou, sebevrdší kritikou mého jednání - dnešního i minulého, mých chyb, omyleů i přímých či nepřímých zavinění. Odmitám ovšem všechny různé nálepky, jimiž se mě dnešní i minulé jednání a počíteje snaží označovat různá místa, mezi nimi i Právo lidu. "Agentem" níkoho jsem nebyl a nejsem; jednal jsem a jednám podle svého přesvědčení, jež vždy otevřeně vyjadřuji, nikoli podle pokynů, příkazů či rad odkudkoli. Vědomí odpovědnosti za každé mé jednání v minulosti je mezi motivy mých dnešních stanovisek i konkrétních kroků, jimiž se snažím spolu s jinými vyjádřit vědomí i pocit odpovědnosti k dnešku, ať se te líbí či nelíbí komukoli ať je v záhledi.

Praga, prosinec 1985

Jiří Hájek

XXXXX

Přetiskování či jiné přebírání textů zveřejněných v Info o Ch 77 je v zásadě možné. Jde-li však o texty psané přímo pro Info o Ch 77, články, přehledy, zprávy apod., žádáme, aby byl vždy uveden pramen.

XXXXX

Z materiálů FIDH - Fédération Internationale des Droits de l'Homme

Mezinárodní federace pro lidská práva

FIDH je mezinárodní organizace přidružená k OSN a k Evropské radě. Sídlí v Paříži. Skládá se z třiceti členských lig, přičemž čtyři z nich působí v exilu - bulharská, guatemalská, maďarská a rumunská. Cs. ligue pro lidská práva je Výbor na obranu nespravedlivě stíhaných, který je jedinou členskou ligou působící v sovětském bloku. Také člen VONS Ladislav Lis je jediným místopředsedou FIDH, žijícím ve východní Evropě.

X

Předseda FIDH zaslal prezidentovi Irácké republiky dne 28.11. dopis, v němž upozorňuje na hrubé perušování lidských práv v této zemi; připomíná popravu duchovního vůdce iráckých šíitů Sajda Mehameda Baker-al-Sádra v r. 1980, vyhoštění desetitisíců rodin podezřelých z nesouhlasu s vládnoucím režimem a tajné procesy proti vědeckým pracovníkům z rodu Al Hakim, z nichž mnozí byli v r. 1985 popraveni. Dopis se soustředuje na nedávnou událost: dne 23.11.1985 vystoupili v irácké televizi čtyři mladíci z irácké opozice, kteří se dozvídali, že chtěli na iráckém území provádět teroristické útoky. Na jejich tvářích byly však ještě patrné stopy násilí. Předseda Federace vyjadřuje podezření, že doznání čtyř mladíků byla vynucena, a žádá, aby irácké úřady umožnily vstup delegace FIDH, která by vše přešetřila na místě. Připomíná, že Federace je organizací akreditovanou u OSN a že ze 60 let činnosti nebylo její šetření nikdy seriozně kritizováno.

X

Salvádorská nevládní Komise pro lidská práva, členská organizace FIDH, protestovala proti tomu, že vláda José Napoleona Duarteho dala ne 8.11.1985 zatkout tiskového a informačního tajemníka Komise, Joaquina Antonia Cacerese.

X

Liga na obranu lidských práv v Rumunsku, členská liga FIDH sídlící v pařížském exilu, vyjádřila v polovině listopadu 1985 znepokojení nad osudem rumunského básníka a inženýra Gheorghe Ursu. Mezitím bylo oznámeno, že G. Ursu dne 19.11. ve vězení zemřel, a to ve věku 59 let. G. Ursu byl již v r. 1957 vyloučen z komunistické strany. V poslední době byl různě šikanován Státní bezpečností a 14.11. 1985 byl ve vazbě.

XXX

Amnesty International :

U příležitosti návštěvy marockého krále Hasana II. ve Francii vydala francouzská sekce AI dokumentaci, v níž rozebírá právní a materiální situaci více než stovky osob, které jsou v Maroku t.č. vězněny pro svou údajnou příslušnost k různým opozičním skupinám. Šest vězňů vykonává dokonce trest doživotí, i když nikdo z nich nepoužil, nepřipravoval ani neprepagoval násilí. V dokumentaci se připomínají i další případy vězněných a zmizelých osob a požaduje se, aby marocké úřady projevily ochotu o těchto záležitostech jednat s pracovníky AI.

V samizdatu nově vyšlo...

Friedrich August von Hayek: Cesta k nevolnictví

Autor je britský ekonom rakouského původu, nar. v r.1899 ve Vídni. Za práci o hospodářských cyklických krizích byl v r.1974 vyznamenán Nobelovou cenou. Jeho Cesta k nevolnictví /213 stran A4/ je politologická statí, která vyšla ve V.Británii již v r.1944. Toto dílo je obecně považováno za jeden ze zdrojů novodobého konzervativismu.

Petr Uhl: Lidécká práva a politická revoluce, cca 11 000 slov, listopad 1985
Autor vysvětluje motivy svého angažování v oblasti lidských práv, své názory na souvislosti s politikou, svůj vztah ke křesťanství a křesťanům. Dále se zabývá problémem univerzality lidských práv s z tohoto hlediska pojednává o tzv. třetím světě. V druhé části práci komentuje své dříve publikované teze, představují přehled jeho politických názorů.

Jiří Kratochvíl: Medvědí román, Brno, květen 1985, 197 stran A4, vázané.

Jiří Ruml: Když se řekne Dubček, cca 2200 slov, 9.12.1985

Autor, známý svými fejetony, se tentokrát zamýslí nad prací Vladimíra Kadlecce "Dubček 1968 - čs. specifická cesta k socialismu". Kritika Kadlecovy práce je pro Jiřího Rumla východiskem k objasnění dnesního významu A.Dubčeka: s použitím mnoha citací předkládá "Dubčekův politický odkaz", v němž se A.Dubček projevuje jako radikální, tj. ke kořenům věcí jdoucí kritik současné situace v KSC, charakterizované mj. jako systém osobní moci. Jiří Ruml výběrem Dubčekových výroků z korespondence z posledních let a vlastní komentářem vzbuzuje čtenářovy sympatie k tomuto polozapomenutému politikovi, pro mnohé symbolizujícímu slabost a bezkonceptnost. Spatřuje v Dubčekově postojích "příklad ukázněné věnosti 'uhliřské víře', kterou anozí z nás už ztratili". Zdá se mi, že i Jiřímu Rumlovi zůstale na tuto víru více než pouhá nostalgická vzpomínka. A myslím si, že to je dobré.

T.A.

Hestina /filozofický sborník/. Uspořádal Václav Havel. Edice Expedice, svazek 209, Praha 1985, 328 stran, vázané. – Václav Havel v edičním úvodu podrobně vysvětluje, jak vznikla a realizovala se myšlenka na tuto "filozofickou čítanku", snažící se "ukázat spektrum součebného filozofování v celé jeho šíři" a přitom se záměrem, aby se u toho "pokusili držet opravdu toho, co je v tu-to chvíli nejvíce trápí, jakéhosi svého základního filozofického tématu". Co do reprezentativnosti a kultivovanosti vydání se editorovi tento záměr podařilo naplnit způsobem, který nemá a hned tak nebude mít obdobu. Vždyť ve sborníku jsou shromážděny zásadní příspěvky patnácti domácích a šesti exilových /Bělohradský, Hybler, Kohák, Krejčí, Preisner, Sviták/ českých a slovenských filozofů, od marxistů po výrazně křesťansky orientované myslitele, od "akademiků" po čistě politickou filozofii. Záslužnost tohoto podniku je nepochybná, nicméně právě jeho plný úspěch se ukázal být i jeho hlavním úskalím: na první pohled bije do očí hluboká kvalitativní i kvantitativní nerovnováha uvnitř zmíněného spektra, navíc se řada autorů nechala zmínkou o základním filozofickém tématu svést k nešťastnému pokusu, tetíž k redukci svého filozofického myšlení na nějaký jednoduchý - a posléze nutně metafyzický - systém a metodu. Poslední poznámka ovšem již vybočuje z mezi pro té anotace a bylo by ji třeba dojedít podrobným kritickým rozborem.

V.B.

xxxxx

Krátké zprávy

Mírová demonstrace mládeže k 5.výročí smrti J.Lennona

Páté výročí smrti Johna Winstona Lennona oslavila pražská mládež společně s mnoha dalšími mladými lidmi, kteří přijeli do Prahy z Čech a Moravy, skutečně důstojným způsobem. Od roku 1981, kdy byl na Velkopřevorském náměstí stržen policíí Lennonův symbolický pomník, stává se Kampa každorečně v den výročí Lennonevy smrti místem ustění jeho památky. V letech 1982 - 1984 byla tato shromáždění vždy rozehnána příslušníky Veřejné bezpečnosti. K nejostřejší srži se deškem minulý rok. Proto se s napětím očekával průběh letošní oslavy.

Dne 8.12.1985 krátce po 16.hodině se uličky Kampy začaly pomalu zaplnovat. Pod portréty J.Lennona a nápisu "Kdy bude mír, John?" které byly

nastříkány černým sprejem na zádečku můstku vedoucího přes Čertovku, se shromáždilo asi dvě stě lidí. Za krátké asistence čtyřčlenné hlídky VB mládež kladla pod symbolické pomníčky květiny a zapálené svíce. Za doprovodu kytar zazněly písničky Beatles. Hlídky VB, kterých zatím přibývalo, sledovaly průběh oslav a přestože nedocházelo k žádným výtržnostem, v 17.30 začaly vyzyvat mládež k odchodu. Po jejich výzvách "Rozejďte se, nemá to cenu, stejně ničeho nedosáhnete!", se většina bez protestu odebrala ke Karlovu mostu. U pomníčku zůstala necestlá stovka lidí, kteří na výzvy příslušníků VB nereagovali. VB proti nim nezakročovala, pouze opakovala výzvy k odchodu a legitimovala přítomné.

Kolem 18. hodiny se na Karlově mostě shromáždilo asi 600 lidí. Dva příslušníci VB vyzývali mládež, aby uvolnila prostředek mostu pro průchod pěších. Z davu se začaly ozývat výkřiky: "Ke Kristovi, ke Kristovi!" Celý zástup se rázem pohnul směrem ke staroměstské mostecké věži. U kříže se lidé zastavili, nějaký chlapec na něj připevnil Lennonův plakát s nápisem "Kdy bude mír, Jeho?" Opět zazněly písničky Beatles. Jeden příslušník VB se prodral davem, vyplíhal se na podstavec u kříže a slovy "Rozejďte se!" vyzýval shromážděná k odchodu. Odpovědí mu byl smích, potlesk a výkřiky: Umí.

Shromáždění se dále vydalo přes Křížovnické náměstí a Karlova ulici, a to za skandovaného volání "My chceme svobodu, my chceme mír!" Nad jejich hlavami se objevil Lennonův plakát sejmuty z Krista, lidé v předních řadách se vzali za ruce a průvod zamířil na Staroměstské náměstí. "Jde se k Husovi!" ozvalo se z davu. Na obrubník nedaleko pomníku Jana Husa lidé kladli zapálené svíce, které si nesli sebou už z Kampy. Kolem několika chlapců s kytarou se utvořil velký kruh a lidé začali zpívat oblíbené písničky Jaromíra Nohavice, "Poehod manodů" a "Když mě brali za vojáčka": "Zavřeli mě do kasáren//začali mě učiti// jak mám správný voják být// a svou zemi chrániti."

Asi po čtvrt hodině se uala mládež za skandování hesel znova na pochod, a to Celetnou ulicí směrem k Prašné bráně. Stále častěji se ozývalo: "My chceme svobodu! My chceme mír!" a začaly se zpívat písničky Karla Kryla. Bylo slyšet "Anděla", "Píseň neznámého vojána" a když průvod zabočil na Příkopy, zazněla sborevě i úvodní sloka "Bratříčka" a refrén: "Prší a venku se setmělo // tato noc nebude krátká // beránka vlku se zachtělo // bratříčku, zavírej vrátku!" Přibylo dalších hesel: "Žádná raketa není mírová!" "Místo zbraní květiny!", "Zrušte armádu!". Do čela průvodu se dostaly dvě dívky, které mezi sebou nesly Lennonův portrét a ve volných rukách zapálené svíce. Šlo se stále po chodníku až na konec pěší zóny, odkud se již pokračovalo středem ulice.

Dole na Václavském náměstí došlo v průvodu k malému zaváhání, kam se vydat, ale většina se rozhodla pro přímou cestu, výkřiky "Na Hrad, na Hrad!" byly jednoznačné. U obchodního domu Perla se průvod zastavil, lidé v čele se opeřt vzali za ruce, počkalo se na opozdilce a na ulici 28. října se shromáždilo již přes tisíc lidí. Za mohutného volání "My chceme svobodu, zruště armádu, až žije mír, válka je vůl, místo zbraní květiny..." vykročil průvod na Národní třídu. Vedle těchto mírových hesel se však ozvalo i volání politicky vyhraněnější "Pryč s rudou buržoazií, pryč s SS 20!". Přestože se šlo středem ulice, nedošlo k vážnějšímu narušení dopravy, lidé se před projíždějícími tramvajemi rozestupovali a nechávali projíždět osobní automobily. Chodci po obou stranách se zastavovali a udíleně sledovali průvod. Zvláště příznačná situace nastala před Národním divadlem, kde bylo mnoho čekajících na večerní představení a na to, co se děje okolo nich, překvapeně a mlčky pohlíželi.

~~Základní~~ Zcela spontánně se pokračovalo na most Prvního máje, kde se čtyři chlapci pokusili provokovat a nechtěli ustoupit před projíždějícími tramvají, ale ostatní je důrazně napomenuli. V této chvíli se na místě objevil příslušník VB, který vyzval mládež k rozchodu, ale bezvýsledně. Ve Vítězné ulici se jeden chlapec z čela průvodu vzdálil a byl napaden neznámým mužem v kožené bundě, který se ho pokoušel odtáhnout do vedlejší ulice. Z průvodu vyběhlo několik lidí, kteří útočníka zahnali. Kromě těchto incidentů nedošlo do této chvíle k žádným vážnějším narušením atmosféry.

Z Újezda se stejným nadšením a voláním pokračovalo Helllichovou a Karmelitskou ulici a na Malostranské náměstí. Zde se shromáždile několik policejních vozů, které celou dobu průvod sledovaly, ale do ničeho nezasahovaly. Policie používala též jednoho civilního vozu. Průvod si jich však nevšímal a vydal se Nerudovou ulicí směrem na hrad za skandování: "My chceme svobodu, my chceme mír, zrušte armádu". Na horním konci Národní ulice pod vojenským muzeem se

se průvod zastavil, znova počkal na opozdilce a vydal se do vrchu. Celý průvod se dostal před reastauraci Na Kajetánce a neohroženě vykročilo k první hradní bráñě.

Vtom směrem od Pohořelce přejelo asi deset osobních policejních vozů, které se stavěly s rozvíjenými světly čelem proti průvodu. Za nimi se objevily tři antony. Z vozů vyskakovali příslušníci VB, kteří vytvořili kordon. Někteří měli v rukou pendreky. Před touto policejní hradbou se část mládeže v prvních řadách dala na útek, ale po volání kamarádů "Stůjte, nebojte se!", se zastavila. Příslušníci VB však zůstali na svých místech. Z průvodu se k nim vydali tři celnáčci, kteří se snažili zabránit hrozácímu střetnutí. Po chvíli vyjednávání se vrátili, lidé je obklopili a byly oznámeny tyto výsledky: Policie nebude proti tomuto průvodu zasahovat, pokud se ihned vyklidí prostory před Pražským hradem a zástup se rezejde do 21. hodiny, kdy začíná noční klid, a pokud nedojde k výtržnostem. Zástup reagoval souhlasným potleskem a skandovanými výkřiky "Děkujeme, hoši!" Začala se zpívat státní hymna. Po ní následoval potlesk a diskuse s vyjednavači, zda je možno slovu policie věřit. Většina se vyjádřila, že ano, a začala odcházet z náměstí.

Na zídku U Kajetánky se vyhoupl jeden chlapec a zvolal: "Stůjte, bude podpisová akce!" A přečetl text mírového prohlášení:

"Prohlašujeme, že jako část mládeže ČSSR rozhodně neSouhlasíme s reakmísto-váním jakéhokoliv počtu jaderných zbraní na obou stranách Evropy!"

Ozval se potlesk, chlapec seskočil a uvedené prohlášení začali podepsívat první lidé /1/.

Potom se průvod hnul zpět do Nerudovy ulice a za zpěvu písni "Řekni kde ty kytky jsou" sestupoval dolů. Atmosféra byla uvolněná, panoval pocit, že aspoň pro tento večer byla částečně obhájena svoboda projevu a shromažďování. Zástup zamířil přes Malostranské náměstí za deprevodu policejních vozů na Kampu. I zde již hlídkovali příslušníci VB.

Malá část průvodu zůstala pozadu a v Mesteké ulici obklopila jeden vůz VB a nabídla příslušníkům text petice k podpisu: "Nechcete se taky podepsat, než to nic, co byste neměli vidět..." Velitel vozu odpověděl: "My podepisujeme jiné petice." Přesto byl ale vždycky obsah prohlášení. Vzal si sešit, zavřel za sebou okénko vozu a text prohlášení i jména všech podepsaných nadiktoval do vysílacky. Pak sesít vrátil a novou výzvu k podepsání opět odmítl.

Přístupové cesty na Kampu byly již v té době obsazeny vozy VB a to tak, že jeden stál na Karlově mostě, další dva v blízkém parku, civilní auto blokovalo cestu do Hroznové ulice, šest aut stálo u mostu pod schody na Kampu a dvě auta na Velkopřevorském náměstí. Shromáždění tak bylo rozděleno na tři části.

Tak vypadala situace ve 20,30 hodin. V přístupu k pomíčkům však policie nikemu nebránila, lidé procházeli kolem příslušníků VB bez potíží. Znovu se počalo zpívat, rezvěcovaly se svíce a podepisovala se petice, ale blížila se 21.hodina a tak se mladí lidé začali pomalu rozcházet. Od 20,45 začali příslušníci VB kontrolovat občanské průkazy a zapisovat si jména. Dostavil se i policejní fotograf, který se snažil udělat co nejvíce snímků.

Lidé se houfně rozcházeli a kolem 21.hodiny zůstalo u památky, který byl na můstku přes Čertovku, asi 40 lidí. Příslušníci VB pomníček obklapili a neustále kontrolovali deklady, zapisovali a fotografovali přítomné, kteří přesto vytrvale zpívali a setrvávali na svých místech.

Chlapec, který vystoupil se svým prohlášením na Pražském hradě, byl jestě před 21. hodinou odveden příslušníkem VB /2/. Po této hodině se podařilo rozpustit i tuto poslední skupinku, ostatně mládež nijak neprotestovala. Policie na Kampě hlídkavala až do pozdních hodin a ještě v noci odstranila pomníčky a zamalovala všechny nápisy.

Praha 8. prosince 1985 Účastník mírového shromáždění

Poznámky: /1/ Prohlášení podepsané 295 mladými lidmi bylo zasláno prezidentu

republiky; další fotokopie byly odeslány předesdniectvu vlády
CSSR, sovětskému cvelvyslanectví v Praze, velvyslanectví USA
v Praze, čs.mírovému výboru a redakci časopisu Mladý svět.

/2/ Zadržený mládik byl téhož dne propuštěn. Od této doby byl několikrát vyslychán a byla u něj provedena domovní prohlídka.

Nepreje si však, aby bylo uváděno dalších účastníků demonstrace, /Tyto údaje jsou z 23.12.1985/

Rozvoj nezávislého hnutí v NDR

Hnutí za mír a lidská práva – to je název již několik let existující nezávislé občanské aktivity v NDR, která se v poslední době poněkud institucionalizovala. V listopadu 1985 bylo ustaveno osm pracovních skupin, které se mají trvale zabývat těmito okruhy problémů: zákazy povolání; analýzy společnosti NDR; mládež a vzdělání; menšiny a okrajové skupiny; církve a lidská práva; lidská práva jako alternativa; kultura; životní prostředí a zdraví. Změnou v dosavadní praxi nezávislého hnutí NDR je i to, že veřejnosti byli představeni tři jeho mluvčí. Jsou te:

Wolfgang Templin, bytem Neue Schönhelzer 12, Berlin, který se zabývá zákazy povolání v NDR a je pověřen kontakty s nezávislými hnutími v zemích Východní Evropy. Jde o 36 letého pracovníka v oboru společenských věd.

Peter Grimm, bytem Bölscherstr. 11, Berlin, který se zabývá problémy mládeže a analýzami společnosti NDR. Je to 27 letý dělník, vyloučený z vysokoškolských studií.

Ralf Firsch, bytem Frankfurter Allee 55, Berlin, který má na starosti problémy mládeže a církve. Je to 25 letý zámečník, jenž byl dva a půl roku vězně za "protistátní štvání"; v současné době pracuje jako zřízenec evangelické církve.

XXX

František Vodslon píše Vasiliu Biľakovi

Zveřejňujeme v plném znění dopis bývalého člena ÚV KSC Františka Vodslona Vasiliu Biľakovi:

Cetl jsem a se mnou jistě mnoho spoluobčanů interview, který jste poskytl západoněmeckému časopisu Der Spiegel.

Je mi nepochopitelné, jak můžete předpokládat, že naše národy ztratily paměť, že současníci událostí roku 1968 mohou akceptovat mytí meziků, o které se pokoušíte.

Většina lidí doma i v zahraničí včetně celé řady komunistických stran ví, že naše společnost nebyla ohrožena žádnou kontrarevolucí, ani občanskou válkou, ani státním převratem. Nikdo nechtěl zpět ke kapitalismu. Ohrožení byli hlavně zprofanovaní jedinci v mocenských pozicích a jejich privilegia.

Pozastavuji se též nad Vaší odpovědí na konstatování redaktora Spiegelu: "Spaltrujeme ve Vás klíčovou postavu, možná dokonce ~~magistr~~ organizátora tehdejšího volání o pomoc Moskvy a zajímáme se více o Vaše ličení." Vaše politická aktivita z té doby není veřejně známa ani historicky dokumentována. V interview jste se vyhnul odpovědi, zda jste byl organizátorem resp. klíčovou postavou, jež volala vojska do naší země, nebo nikoliv. Posloužil jste si mlhavou zmínku: "byli přítelem členové ÚV ~~KSC~~, dále členové předsednictva vlády, parlamentu".

Má to snad vyvolat dojem liegitimnosti činu? Ani jednotlivci sebevýše postavem, ani jakákoli skupina – nikdo neměl mandát, ani nebyl nikým zmocněn volat vojska Vassavské smlouvy do Československa. Byl to prezákoný, protiústavní čin v rozperu s mezinárodním právem, který se děl za zády našich národů, Národního shromáždění, vlády, ÚV KSC a jeho předsednictva.

Nesouhlasím dále s Vaším ~~přesně~~ postojem k otázce korupce. Po 40 letech rozhodujícího vlivu KSC na hospodářský, sociální a kulturní vývoj u nás, nelze svádět odpovědnost za nynější negativní jevy ve společnosti na buržoazní pozůstatky. Hlavní příčinou korupce a velké demoralizace je neschopnost systému uspořejovat normálním způsobem potřeby obyvatelstva.

Mluvíte o "vedoucím postavení dělnické třídy"... Postavení dělnické třídy v reálném socialismu by vyžadovalo hlubokého rozboru. Pak by se ukázalo, kdo a jak vládne společnosti jejím jménem a jak žije dělnická třída ve skutečnosti.

Faktem je, že byly vytvořeny nové vrstvy obyvatelstva, nové sociální rezidilly. Vyrrostli noví milionáři, zbohatlíci, kšeftaři, veksláci, úplatkáři a jiní podobní příživníci a také uživatelé nadměrně vysokých příjmů a velkých privilegií. Ti mohou korumpovat, ti na to mají. Korupce a demoralizace nabyla takových rozměrů, že se stalo každodenním, běžným jevem šízení a okrádání lidí, kteří se nemohou bránit, nechtějí-li být peškozováni ještě více. Bude mi brzy 80 let. Od svého mládí jsem se angažoval politicky i společensky za lepší život a více svobody dělnické třídy. Vyrostl jsem v dělnickém

Jiří Dienstbier, Miloš Hájek, Vladimír Kabrna, Erika Kadlecová, Vladimír Kadlec, Luboš Kohout, Ladislav Lis, Jaromír Literák, Rudolf Slánský, Václav Slavík, Vladimír Stern, Jana Sternová, Josef Stehlík, Věnek Šilhán, František Vodslon - těchto patnáct bývalých členů KSC, z nichž mnozí byli v 60. letech členy ÚV KSC nebo v KSC zastávali významná postavení, podepsalo společné vyjádření, nazvané "Klementi A. Dubčeka", v němž reagují na Biňákovy interview pro Der Spiegel. Dubčekovo stanovisko zasláné Rudému právu, bratislavské Pravdě a bratislavské Práci, zveřejněné však italskými novinami Unitá, signatáři vyjádření podporují a rozšířují. V polemice s V. Biňákem požadují rovněž "nové metody v řízení hospodářství a politickém vedení společnosti", svobodu tvůrčí práce a možnost nemanipulovaného poznávání všech stránek historie, včetně nedávné.

Kromě reakcí, o nichž jsme referovali v minulém /L.Kohout/, a tomto čísle, zaznamenejme ještě obsáhlé stanovisko Laureata /cca 7 000 slov/, nazvané Otřesená bravura.

Petr Cibulka kontra ministerstvo spravedlnosti

Dne 10.12.1985 podal Petr Cibulka obvodnímu soudu v Praze 4 návrh, aby jeho odpůrcem, a to ministerstvu spravedlnosti ČSR - Správě Sboru nápravné výchovy a národnímu podniku Precioza bylo uloženo, aby mu zaplatili odškodné za nemoc z povolání, kterou mu způsobil výkon trestu odnětí svobody v letech 1978-81, kdy byl umístěn v ústavech spravovaných Správou SNV a kdy byl nucen pracovat pro n.p. Precioza.

100

37

3